

www.jollibre.com

© 1995, Mercé Viana

© 1995, María José del Amo

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-19-5

Depòsit legal: M-39.601-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2016

Més de 7 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Esborratí, esborratot

Mercé Viana

Il·lustracions de María José del Amo

jol·libre

La classe

RIIINNNGGG!!!

7

El timbre se sentia per tots els racons de l'escola. Era el senyal impassible que la mitja hora per a esmorzar, per a xarrar i per a donar solta a les cames ja havia volat.

Les xiquetes i els xiquets, amb cara de pomes agres i les gotes de suor fent-los carreres per les galtes, deixaven jocs, converses i rialles per tal de reunir-se davant les portes d'entrada, a l'edifici de l'escola.

Alguns dels alumnes caminaven quasi resistint-se a fer-ho, com si alguna força misteriosa els ho impedira. D'altres corrien, com si d'una cursa importantíssima es tractara, per arribar-hi aviat i aconseguir ser els

primers de la fila. Els agradava tant ser els primers...!

Els mestres ja els esperaven per posar una mica d'ordre en les fileres que s'anaven formant. La senyoreta Maria Dolors sempre era la primera a acudir a aquell lloc de trobada obligatòria, ja que, si hem de ser sincers, de raons no li'n faltaven.

8

La senyoreta Maria Dolors era la tutora d'un curs d'allò més valent. No us penseu que les criatures eren uns diables amb cua i banyes, de cap manera! Simplement eren xiquets i xiquetes amb alguna entremaliadura en el seu història i, això sí, amb el cap ben atapeït de moltes històries. No ens pot estranyar, doncs, que la mestra trobara necessària la seua presència per evitar les empentes quotidianes, algun colp incontrolat i les brometes d'última hora.

—Voleu estar quiets, dimonis?

—Josep, deixa la Carme tranquil·la!

—Maria, tira aquesta sargantana, que ja sé què estàs pensant!

—Lleva't del cap el barret de paper, Vicent, que no ets Napoleó!

—Pau, ensenya'm les mans. Mare de Déu! De quin color són? Ara mateix et vull veure de nou ací amb les mans ben netes, apa!

10 Aquestes eren, entre altres, les coses que, un dia sí i un altre també, havia de dir Maria Dolors a aquella colla d'incontrolats que tenia per alumnes, abans de tornar a classe.

Amb tot, la senyoreta Maria Dolors no ho deia enfadada. Ella bé que se'ls estimava i, quan ningú la mirava, se li escapaven algunes rialletes dissimulades i els ulls li brillaven força, perquè, en el fons del seu cor, ella els entenia molt bé i sabia com era de difícil mantenir quiets aquells cossos plens de vida i amb ganes d'aventura. És per això que ben sovint recordava les paraules del seu iaio, quan li deia allò de «la carn jove mai pot estar quieta.»

Fins que els xiquets i les xiquetes no es cal·maven, la senyoreta Maria Dolors no els deixa-

va pujar a classe, i això significava ser sempre els últims a entrar.

Ara bé, la mateixa força que els impulsava a botar i a córrer al pati, es convertia, així que entraven a l'aula, en ganes de treballar, de preguntar, d'intervenir i, naturalment, de xarrar una mica més d'allò que les normes permetien. La mestra, conscient d'aquests valors, procurava oblidar amb rapidesa els innocents incidents del pati.

11

Aquell 10 de març, però, mai l'oblidaria ningú, ni la mestra ni els alumnes. Asseguts a la fi, cadascú a la seua cadira, iniciaren tot seguit la bateria de preguntes de cada dia.

—Senyo, què farem ara?

—Senyo, continuem llegint el llibre de la biblioteca?

—No, jo vull escriure la història d'un vampir.

—Senyo, senyo! Toni diu que vol escriure la seua història!

—Teatre, teatre! Per què no fem teatre, senyoreta?

—Doncs, jo vull fer matemàtiques!

—MATEMÀTIQUES? UUUUUHHHHH!!!

—cridà un grapat d'alumnes.

Maria Dolors, sense alterar-se, els mirà per dir-los:

—El que fareu ara mateix és una activitat de vocabulari.

12 —Oh, no! —digué Pau—. De segur que haurem de completar buits...!

—Exactament! —contestà Maria Dolors—. Així, doncs, prepareu el quadern aviat.

—Però —digué Lena—, si ahir ja vam fer un exercici de vocabulari...

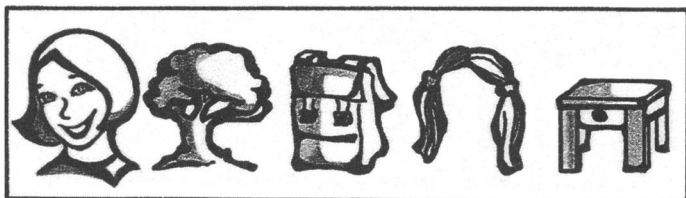
—Ja ho sé, però, com que no hi posàreu gens d'atenció, el féreu prou malament. De segur que hui pensareu més les coses abans d'escriure, si no... eh que no voldríeu tornar a fer-ne un altre, d'exercici, demà al matí? —preguntà Maria Dolors.

Tothom abaixà els ulls i obrí el quadern per escriure el que començava a dictar la mestra.

—Activitat primera de la pàgina 62 del llibre de llengua.

El van obrir amb parsimònia i es trobaren davant d'aquesta activitat, aparentment tan innocent com qualsevol altra activitat.

Completa els buits de les frases següents amb els significats dels dibuixos.

13

- *Les pallassades de l'Enric fan la mare.*
- *L'Ajuntament ha plantat un al carrer.*
- *Borja porta la plena de llibres.*
- *Els de Sílvia són negres com la nit.*
- *A Júlia li han comprat una per a estudiar.*

Maria Dolors, en veure les cares de llàstima dels seus alumnes, tractà d'animar-los:

—Com que estic ben segura que fareu l'activitat molt bé, així que l'acabareu ens dedicarem a assajar l'obra de teatre.

El somriure va il·luminar, de bell nou, les caretes d'aquelles criatures i, amb un uau, que xuli!, es posaren com llops a la faena.

Miraren bé els dibuixets que tenien al davant, llegiren les frases incompletes i fins i tot a més d'un alumne se li van escapar coses com:

—Facilíssim! Açò és pa i nous.

14

—I tant! A la primera es posa «riure», a la segona «arbre», a la tercera...

—Voleu callar? —intervingué Maria Dolors—. Agafeu el llapis i comenceu a escriure en silenci.

Amb pressures, sorolls quasi inevitables i un somriure de mitja lluna, els xiquets i les xiquetes agafaren el llapis i començaren la faena.

Fins ací tot sembla normal, eh que sí? I estic ben segura que, sense més ni més, a ningú li agradaria que sorgira alguna dificultat enrevessada i incomprensible que desfera aquesta normalitat, eh que no?

Però la vida és com és i, tal com diuen els savis, allò que no passa en un any pot passar en

un instant. I això és el que va succeir aquell 10 de març, ja que, de sobte, un fet totalment alié a la quotidianitat del dia a dia impressionaria de tal manera l'ànima de tothom que les conseqüències se sentirien força per tot el poble en general i per tota la classe en particular.

El problema en qüestió va aparéixer quan els alumnes tractaren d'escriure la primera paraula d'aquella activitat fatídica. Ho intentaren i ho tornaren a intentar però, per molt d'afany que hi posaren, ningú ho va poder aconseguir.

I vet ací que en aquella lluita misteriosa entre la paraula i el llapis, el somriure que fins aquell moment il·luminava el rostre de les criatures va desaparéixer tot d'una, alhora que una mena de ganyota nostàlgica, d'allò més estranya, es formava al semblant de tots.

Les paraules fugisseres

Els alumnes, una miqueta confosos, miraren els llapis per tal de comprovar que tenien punta. Ratllaren sobre un paper i constataren que les línies es distingien amb una precisió absoluta.

17

Amb el desconcert a l'ànima, intentaren escriure novament la paraula «riure», però, amb més sorpresa que no abans, comprovaren, de bell nou, que la paraula no quedava escrita.

Com si tots s'hi hagueren posat d'acord, començaren a traure una punta nova al llapis. Miraren d'escriure una altra vegada, però... no hi havia manera!

Agafaren el bolígraf i procuraren escriure la paraula en qüestió, però... tampoc anava. Era

com si d'una llampada la tinta s'haguera quedat resseca.

La senyoreta Maria Dolors, en veure l'enrenou que organitzaven els alumnes, els digué:

—Però criatures, es pot saber què us passa? No feu més que canviar del llapis al bolígraf. Tan complicat us resulta escriure aquest matí?

18

Joan, amb una espècie de quequeig en la veu, digué:

—Senyo, és que ni el boli ni el llapis volen escriure la paraula «riure».

—A mi em passa el mateix —digué Neva.

—I a mi també —cridà tota la classe.

—Ai, Senyor, quines ximpleries dieu! Que us voleu riure de mi?

—Que no, senyo, que és veritat —contestaren tots, novament.

Maria Dolors, en veure l'expressió de desconcert d'aquelles caretes, els digué:

—Deixeu-me qualsevol llapis i us demostraré que no dieu més que rucades.

La mestra agafà el llapis de Robert i intentà escriure la paraula, però... res de res, com si escriguera amb el dit. Amb els ulls com unes taronges, va obrir el calaix de la taula i agafà un retolador. Comprovà que funcionava i, tot seguit, intentà cal·ligrafiar aquella que ja semblava ser una paraula fugissera.

Veient, però, que el retolador tampoc deixava cap senyal d'escriptura, el deixà caure de les mans, com si li haguera fet una forta cremada.

Els alumnes, amb l'ai al cor, preguntaren a la mestra:

—Què passa, senyo?

—Per què fas aquesta cara?

Maria Dolors, que no volia alimentar amb més inquietud el cor dels seus alumnes, els digué:

—No passa res. Vinga, continueu l'activitat i, si trobeu una altra paraula que vulga enfugir-se, passeu a una altra frase i avant.

Amb resignació, els xiquets i les xiquetes continuaren el treball, pobres criatures! No es

podien imaginar que allò només era el començament d'una història increïble. Així, quan van intentar completar el buit de la frase que continuava amb la paraula que hi corresponia, comprovaren, de bell nou, que aquesta no quedava anotada.

Seguint les ordres de la mestra, els alumnes copiaren la frase següent. Intentaren completar-la una vegada i una altra però, igual que en la frase anterior, ningú va aconseguir res.

21

En aquell moment, Adrià, un dels alumnes més formals, va recordar que a la motxilla portava la ploma estilogràfica que la mare li havia regalat pel seu aniversari i pensà:

—Potser la ploma sí que escriu, com que és més cara...!

Llavors dirigí la mà cap al respatler de la cadira on tenia penjada la motxilla, però no hi era. Es girà per buscar-la i, tot sorprès, s'adonà que la motxilla havia desaparegut. Sense poder contenir-se, Adrià cridà amb força:

—Qui ha estat el graciós que m'ha agafat la motxilla?

La resta de la classe, en sentir el crit, miraren cap a Adrià i, amb un desassossec inexplorable, tots es van girar per assegurar-se que la motxilla la tenien encara on l'havien deixada.

22 Els companys d'Adrià comprovaren, amb els ulls com llunes, que les seues motxilles també havien desaparegut. L'alarma omplí el cor de les criatures i, sense ocultar l'ansietat que patien, començaren a cridar:

—Senyo, senyo! Jo tampoc tinc la motxilla!

—Ni jo!

—Ni jo tampoc!

La mestra no volia creure el que veia.

—Doncs... la meua és noveta.

—I la meua, què? La setmana passada me la va regalar mon pare. Com que l'altra estava tota esgarrada...

23

—Ostres, tios! I jo que hi portava tots els llibres!

—Ara ja no podrem fer mates ni tampoc ciències...

—Xe, que bé!

—Ni bé ni res! A mi m'han desaparegut tots els cromos dels jugadors de futbol que colleccione.

—Ah, sí? I jo que hi duia les boletes de colors, què?

—Això no és res. No vull ni pensar la que s'armarà a casa: ma mare m'havia donat diners per anar a comprar al súper en eixir d'escola...

Maria Dolors s'empassà la saliva i, amb un fil de veu, els digué que no passaren pena per res i que continuaren el treball perquè...

—Tot açò no té trellat. Estic segura que els de la classe del costat han volgut fer-vos una broma i us han amagat les motxilles. Continueu, que en acabant ja hi passaré jo per esbrinar-ho.

24

Els xiquets i les xiquetes, que necessitaven creure les paraules de la mestra, tornaren a reprendre aquella activitat desgavellada i sorprenent.

Dissortadament, però, el desastre encara no els havia arribat. La catàstrofe va ocórrer quan, en intentar escriure «cabells», Josep alçà els ulls i...

—Per totes les portes velles del món! —exclamà bocabadat—. Però, si teniu tots el cap com una bola de billar!

En sentir això, xiquetes i xiquets alçaren els ulls i, espantats, descobriren que ningú, inclosa la mestra, no tenia cabells. També havien desaparegut.

La mestra, amb els ulls fora del cap i la veu tremolosa, digué als alumnes per tal d'asserenar-los:

—Tranquils, xiquets, que açò no és el que sembla. Estic segura que només es tracta d'una il·lusió òptica. Aquest és un fenomen que encara no podeu entendre. Intenteu acabar l'activitat i prou.

Malgrat el seu desànim, els alumnes es disposaren a continuar allò que més aviat sem-

blava un malson. Tots havien copiat les frases, però ningú havia pogut escriure una sola paraula en els buits. A pesar d'això, estaven disposats a provar sort amb l'última de les frases.

26 Però, ja sabeu la dita, a voltes els infortunis van acompanyats d'altres infortunis, i aquesta era precisament una d'aquestes vegades perquè, quan intentaren completar l'última de les frases d'aquell fatídic exercici... CATAPLAM!, van desaparèixer totes les taules de classe.

Tots es van quedar quiets, com si foren de pedra. Allò no podia ser una il·lusió òptica, tal com deia la senyoreta —pensaren els alumnes— i, a més, els cabells continuaven sense aparèixer. El silenci va omplir els llavis de les criatures i la por es deixà veure als seus ulls.

Maria Dolors, sense saber ben bé què feia, es va dirigir cap a la porta de la classe, però tot d'una aquesta es va obrir de colp. Era la senyoreta Empar, també sense cabells, que força acalorada cridava:

—Maria Dolors, Maria Dolors! Tu saps què passa ací? Els arbres del pati han desaparegut de sobte. Els meus alumnes no troben les motxilles, no tenim ni un sol cabell al cap i, per acabar-ho d'adobar, a l'escola no hi ha ni una taula.

L'alé de tots els presents es va glaçar. Les coses que havien desaparegut coincidien amb les paraules que no havien pogut escriure.

27

Quina relació existia, doncs, entre les desaparicions i l'activitat de llengua?